

«Океан»

Перший куплет

Застигли сльози на очах – я спокутую провину.
Наш спільний шлях, яким ми йшли ти перекреслив добровільно.
Чи доля то моя нести тяжкий тягар на серці?
І у зображеннях вітран шукати нові сенси.

Моя любов як океан – могутня і глибинна,
Своїми хвилями можливо тебе лякала сильно?
То не стихійне лихо, ні, чому ти знову тікаєш?
Спокутую провину я, тільки за що – не знаю.

Приспів

Моє кохання то вогонь – палає моє серце.
Моє кохання вітер – піднімає аж до сонця.
Воно збиває з ніг але ніколи не ламає.
Моє кохання океан. Тебе воно лякає.

Другий куплет

Ти вже будуєш новий шлях, так швидко і так вправно.
Вона дарує тобі менше – таке твоє бажання.
Моя любов як океан і ти в ній захлинувся,
Тож йди, ти вільний корабель, що просто збився з курсу.

Приспів

Моє кохання то вогонь – палає моє серце.
Моє кохання вітер – піднімає аж до сонця.
Воно збиває з ніг але ніколи не ламає.
Моє кохання океан. Тебе воно лякає.